

A rustic wooden signpost made of several horizontal planks of weathered wood. The sign is mounted on a vertical wooden post. The title 'B&B VOL SPANNING' is carved into the wood in a large, white, serif font. The background is a solid, light beige color.

B&B VOL SPANNING

Erik en Sabine kopen
een verlaten B&B in het
Oostenrijkse Karinthië.
In de sprookjesachtige
vallei wacht hun een
onaangename verrassing.
Eindigt hun droom in een
nachtmerrie?

kort verhaal

'Ik zet het raam open, hoor.' Met mijn wijsvinger druk ik op de zwarte knop en meteen laat de wind mijn haren wapperen. Een flard graslucht komt de auto in. Met een gelukzalige glimlach leg ik mijn linkerhand op Eriks been en knijp er zacht in.

'We zijn er bijna.'

Ik buig voorover en pak de sleutelbos uit mijn handtas, die we straks voor het eerst zullen gebruiken. Twee keer eerder zagen we ons nieuwe huis. De oude bed and breakfast betoverde ons. Het witgeschilderde pand is in prima conditie. Geen grote lekkages, geen kapot dak en zelfs de dakgoten hangen nog fier aan de zinken beugels.

Er zijn wel flink wat reparaties nodig. Het huis staat immers al zes jaar leeg. En dat de inrichting gedateerd is, is een understatement. De eerste keer dat ik binnen rondliep, verwonderde ik me over de rood geblokte kleedjes op de eethoeken van massief eikenhout en de bijpassende stoelen met kussentjes inclusief ruches. Een pannenkoekenhuis vond ik het.

Voor de deur van de ontbijtzaal stond nog een staande peukenzuil: een metalen zandloper met bovenin een laagje zand om je sigaretten in uit te drukken. 'Dat smerige ding gaat als eerste in de container,' had Erik gezegd. Ik was het roerend met hem eens en had hem een zoen gegeven.

De zon glinstert aan de horizon. Het asfalt lijkt te trillen door de hitte. En al hebben Erik en ik juist voor Oostenrijk gekozen omdat die verzengende hitte voor ons niet hoeft, vandaag tikt de thermostaat nagenoeg de dertig graden aan. Ik peuter een extra knoopje van mijn blouse open en leg mijn door de wind afgekoelde hand op mijn borstbeen. Mijn hart lijkt wel de chachacha te bonken, zo nerveus ben ik. Vandaag begint onze droom! 'Wirtshaus Theresia!' Erik stoot me aan. 'We zijn er, lieverd.'

Grind knerpt onder het rubber. Een hond rent voor ons uit. Het houten hek staat open, óns houten hek. Staand, met een hand als zonnenscherm voor mijn ogen, tuur ik in de verte. Koeien lopen in de wei. Een zacht gerinkel van hun bellen: waar hoor je dat nog? Ik knijp mezelf in mijn arm. Een halfjaar geleden wilde ik onze zoektocht naar een B&B opgeven. Te duur. Te vervallen. Te dicht bij de rivier, waardoor in de lente, als de sneeuw smelt, de kans op een overstroming weer te groot werd. En opeens was daar in Karinthië Wirtshaus Theresia, ooit begonnen als uitspanning voor een vluchtig maal op de route van Oostenrijk naar Slovenië en geëindigd als verblijf met vijf gastenkamers.

Stentjes priemen door de zolen van mijn sneakers. Ik heb duidelijk de verkeerde schoenen aan. Alles zal veranderen. Aan designerkleding heb ik niets en mijn bergschoenen zullen mijn beste maatjes worden. De wintermaanden zullen koud zijn, de zomer groen en intens.

'Kom je nog?' Erik staat bij de voordeur en wenkt me.

Een verdroogde geranium uit grootmoeders tijd hangt in een heksenketel, stevig verankerd in de dikke muur. Ik geef Erik een hand als we samen de voordeur openen en de muffe geur inademen.

Eriks ogen stralen. 'We zijn thuis, Sabine.'

De hond is verdwenen. Uit de kofferbak trek ik de koelbox en de eerste boodschappen die we net hebben gekocht in de kleine dorpsupermarkt. Mijn 'chachacha' heeft inmiddels meer weg van een rustige wals. Ik snak naar een glas limonade op het bankje voor het huis.

Wirtshaus Theresia wordt binnenkort omgedoopt tot Sonnenhof, want dit huis dat op

kort verhaal

elfhonderd meter hoogte ligt, is ons zonnetje. Aan het einde van het pad, tussen het riet, ligt een plas met het blauwste water dat ik ooit heb gezien. Aan de rand een steiger van vergrijsd hout. Als je erop staat en dwars over het gerimpelde water naar de overkant tuurt, zie je in de verte de imposante uitstulpingen van de bergen met hun altijd besneeuwde toppen.

De koelkast in de keuken krijgt eerst een sopje, voordat ik de boter en kaas opruim. Het is buiten zo warm dat ik de jam er ook maar zet. Plus twee blikjes bier en een fles witte wijn. Vanavond hebben Erik en ik iets te vieren!

Het matras in onze slaapkamer stinkt en zit vol zwarte spikkels. Daarom maak ik een bed in een gastenkamer op. Aan de muur een mosgroene porseleinen wasbak met verkalkte kranen. Het geeft niet. De kamers worden toch opgeknapt. Ik trek de stop uit de afvoer en luister naar het weglopende water.

Waarom stond daar eigenlijk een laagje water in? Het huis is in geen jaren gebruikt...

'Heb jij boven je handen gewassen?' Ik loop naar Erik, die een krat schoonmaakspullen naar binnen sjouwt.

'Ik ben nog helemaal niet boven geweest. Is er al koffie?'

Ik haal mijn schouders op en open de ramen om de ruimte te luchten. Misschien heeft de makelaar voor de overdracht nog een rondje gelopen.

Over het gras rent een jochie. Ik schat hem een jaar of zes. Korte broek. SpongeBob-T-shirt.

'Hallo!' Ik zwaai naar hem. Hij kijkt me aan alsof hij me niet verstaat. Er kan geen lachje vanaf. Pas na een halve minuut draait hij zijn rug naar me toe en rent weg. Daar is de hond weer. Blijkbaar zocht hij zijn vriendje.

Ik rek me uit. Voor het eerst sinds weken werd ik wakker zonder wekker. Hier zou ik best aan kunnen wennen! Over een paar maanden opent Sonnenhof voor het winterseizoen en moet ik er volle bak tegenaan. Ontbijtjes serveren aan onze gasten. Koffiezetten. Tafels dekken. Bergen was draaien en altijd alert zijn. Nu kan ik nog even genieten.

'Waar denk je aan?' Erik tekent met zijn vinger een zonnetje op mijn voorhoofd, maar wacht mijn antwoord niet af. 'Zullen we morgen het dorpsrestaurant eens proberen? Wie weet kan iemand ons daar vertellen waar we een internetaansluiting kunnen regelen. Sowieso leuk om onze neuzen even te laten zien.'

'Die clownsneus van jou, zeker.'

'Wat is daar mis mee?' Erik drukt zijn neus op de mijne.

Ik duw hem van me af en wip uit bed. 'Je moet broodjes halen!' Met een ruk trek ik de gordijnen open. Frisse berglucht waaiert naar binnen. Het raam stond vannacht open. Ik leun met mijn handen op de vensterbank en kijk naar beneden.

Ik kan amper slikken als ik beseft wat ik zie. Op het bankje waar Erik en ik gisteren nog keken naar de sterren en luisterden naar de alpenheggenmus die om het hardst zong in de dennenbomen, ligt een langwerpige witte schedel. Ernaast het truitje dat ik gisteren uittrok omdat het te warm was. Ik ben het vergeten op te ruimen, zo moe was ik van de lange autorit. Het katoen zit vol rode vlekken.

'Erik, kijk dan!'

Voor ik het weet, stormt Erik de trap af en rukt de deur open. Ik verschuil me achter hem.

HET IS AL ZEKER TWEEËN- TWINTIG GRADEN, MAAR IK HEB HET IJSKOUD.

Druppels bloed vlekken op de terrastegels.

'Dit is een hertenschedel.' Beduusd staart hij naar mijn trui. 'Ik denk dat je die beter weg kunt gooien.'

'Is het echt bloed?'

Langzaam knikt hij. 'Het lijkt er wel op.'

Het is al zeker tweeëntwintig graden, maar ik heb het ijskoud.

Ik neem de laatste hap van mijn schnitzel en leg mijn bestek neer. Na twee dagen rust houden Erik en ik het er maar op dat iemand een lelijke grap met ons heeft uitgehaald. Misschien een ontgroening? Ik vind het maar een raar welkomstgeschenk.

We hebben de schedel op een stuk rotsblok in de tuin gelegd. De trui bleek na een dag weken in een emmer sop niet meer te redden. We proberen het voorval te vergeten. Niets kan ons van ons droomleven afhouden. Erik en ik zijn hier om te genieten, om een nieuw leven op te starten.

Boven het flakkerende kaarsje denk ik aan de laatste woorden van mijn vader. 'Meisje, doe het niet zoals ik heb gedaan, máák wat van je leven.' Zijn ooit felblauwe ogen waren troebel. Zijn armen, waarin hij me vaak had getroost en waarmee hij me ooit op zijn schouders had gehesen, waren bleek en rimpelig.

'Sinds je moeder er niet meer is, heb ik altijd gewerkt. Ik wilde niemand zien. Had geen zin meer in gezelligheid. Dat weet jij ook.'

Ik herinnerde me zijn boze buien. Zijn chagrijn.

'Maar weet je, lieve Binepine.'

Ik had geglimlacht toen hij me weer met mijn koosnaampje aansprak en met zijn magere handen had vastgepakt.

'Ik heb daar nu spijt van. Ik miste je moeder zo vreselijk. Voor mij hoefde het niet meer. Maar wat had ik graag nog wat van de wereld gezien. Mexico. Griekenland. De bergen in Oostenrijk, waar je moeder en ik op huwelijksreis zijn geweest. Zwemmen in een bergmeer. Ijskoud en poedelnaakt. Het zijn mijn mooiste herinneringen. Blijf niet hangen, meis. Maak zélf jouw eigen herinneringen met Erik.'

MET MIJN HANDEN VOOR MIJN MOND GESLAGEN, STAP IK ERNAARTOE. HOE KAN DIT?

Het praten deed hem zeer en ik zag hoe zijn gezicht van pijn vertrok voordat hij het blauwe knopje van de morfinepomp indrukte.

De vrijwilligster van de hospice had ons een kop thee gebracht. Zonder suiker voor mij. Drie klontjes voor papa. Ik had hem opgedronken, papa nam slechts een paar nipjes. We hadden geglimlacht omdat we wisten wat er zou gaan gebeuren. Het was goed zo.

Het was de laatste keer dat ik mijn vader zag. Een kwartier nadat ik vertrok, glipte hij er stiekem tussenuit.

Bij zijn uitvaart elf maanden geleden hoorde ik het hem steeds opnieuw zeggen: 'Maak wat van je leven.' Dankzij mijn vaders woorden was ik zover. Die avond, we keken weer eens naar een suf actualiteitenprogramma, had ik het aan Erik verteld. Hij reageerde meteen enthousiast.

'Ik ga met je mee naar Oostenrijk. Jouw droom wordt de onze. Zoek jij alvast een makelaar?'

En nu wacht ik op een *Topfenstrudel* – kwark met rozijnen in bladerdeeg – en geniet van mijn uitzicht op het restaurantterras. In de verte wacht de stoeltjeslift op de eerste sneeuw. En achter het groepje huizen, zelfs nog achter het slingerende asfaltweggetje, ligt ons nieuwe huis. Mijn vader kan trots op me zijn.

In de kelder flikkert het licht. De stoppenkast is verouderd. Gelukkig komt de electricien over een uurtje. Dan kan ik ook wassen, want de eerste mand is vol. Waar je ook woont, het huishouden gaat altijd door. Ik wandel langs een oude koelkast. Stoot tegen Eriks mountainbike, waardoor de helm aan het stuur schommelt. Door de garagedeur glijp ik naar buiten. Erik wiedt onkruid in de hoek die straks onze groentetuin wordt. Ik adem diep in. Dit is het goede leven. Straks horen we gekwebbel van onze gasten. Klinkende glazen.

Mijn blik blijft steken bij het perk aan de voorzijde, dat eerst nog prachtig in bloei stond. Nu staan links en rechts van het hek enkel nog stengels. Het merendeel van de bloemen, de gerbera's en prachtige dahlia's, liggen afgereten en verspreid over het grind. Lange stelen vingerhoedskruid bedekken de platgetrapte tuinaarde. Tussen de kelken ligt een lugubere bokkenhoorn. De lange punt wijst de lucht in.

kort verhaal

Met mijn handen voor mijn mond geslagen, stap ik ernaartoe. Hoe kan dit? De grijs geribbelde hoorn is zo angstaanjagend dat ik hem niet durf aan te raken. De bloemen zijn allemaal verwelkt. En dat terwijl ze gisteravond toen we terugkwamen van restaurant Pfeffermühle nog fier overeind stonden, hun kelken gesloten in het donker.

De elektricien is vertrokken. Ook hij zag de bloemenravage. 'Was het geen geit?' vroeg hij nog toen ik hem vertelde over de hoorn. We zochten naar pootafdrukken in het zand, maar die waren er niet. Het vreemde is dat er helemaal geen afdrukken waren. Er zaten enkel wat deuken in het grind. De bloemstelen waren ingescheurd, alsof iemand hele plukken tegelijk had stukgetrokken. In een waterkaraf staat een boeket van de bloemen die ik nog kon redden. Het maakt me verdrietig. Wie doet er nu zoiets? En waarom?

Een schaduw achter de auto. De donkere vlek wordt steeds groter, tot het jongetje van gisteren tevoorschijn komt. Ook deze keer kijkt hij boos naar me. Ik steek mijn hand op en maak een drinkgebaar. 'Möchtest du Limo?' Hij staat stil. Twijfelt. Schudt dan zijn hoofd en rent weg.

Ik open de wasmachine en trek een handvol theedoeken uit de wasmand. Ik vond ze in een keukenkast, samen met een oude römertopf. Als ik de eerste laag in de trommel leg, voel ik iets kriebelen. Ik trek mijn hand terug en de kriebel trekt door mijn hele lijf. In mijn vuist houd ik een pluk lang zwart haar. Ik tril. Dan kan ik me niet meer inhouden en gil.

Steeds luider wordende voetstappen schieten over het beton.

'Wat is er?' Erik buigt over me heen.

Ik toon hem de brei aan slierten. Snik. Het is me allemaal even te veel. Dat hertenskelet zit me dwars. Mijn trui die onder het bloed zat. Kippenbloed, volgens Erik. Het was te licht van kleur om menselijk te zijn. De vernielde bloemen, de bokkenhoorn en nu weer deze griezelige pluk lang zwart haar. 'Wat is er toch aan de hand?' Ik begin gierend te huilen, en laat me troosten door Erik die sussende geluidjes maakt.

'Je laat ons nieuwe leven hierdoor toch niet verpesten?' Zijn stem klinkt onzeker.

Mijn blouse zit onder de vlekken. Is het de hitte of angstzweet?

'Kom.'

Erik hijst me omhoog en samen zetten we de wasmachine aan. Ik mis mijn vader. Mijn oude bijkeuken, klein en overzichtelijk. Ik mis zelfs het rateltje van de oude koelkast. De optrekkende bussen voor ons huis, acht stuks per uur.

'Alles komt goed.'

Ik wil hem graag geloven, maar voel me ontzettend naar.

Ik heb de wekker niet gehoord. Ik heb hem gezet omdat we eigenlijk naar Klagenfurt willen rijden om beddengoed en een professionele strijkbout te kopen. Ik tast op het nachtkastje naar mijn telefoon. De batterij is leeg. In de badkamer doet de lamp het niet. De koelkast is uit. De boter is nog koel, maar de melk in de deur is al lauw. 'Erik,' roep ik. 'De stroom is eraf!'

'Ik weet het. Kom maar even kijken.'

Voor de meterkast staat mijn allerliefste. De stroom doet het weer – de aardlekschakelaar wasomlaag gefloept –, maar in zijn hand glinsteren vreemde schelpen.

DAMP KRINGELT OMHOOG UIT DE BOSSEN AAN DE OVERKANT VAN DE VALLEI

‘Het zijn tanden.’

Ik kijk nog eens. In Eriks handpalm schitteren zes kromme tanden. Hertentanden? Monstertanden?

‘Plastic.’ Erik is er zeker van.

‘Maar wel eng.’ Ik houd hem vast. ‘Ik wil hier weg. We hebben een spookhuis gekocht.’

Hij knuffelt me zwijgend.

We weten niet wat te zeggen.

Het jongetje is er weer. Ik wenk hem vanaf het bankje voor het huis waar ik een waterijsje eet om van de schrik te bekomen. Langzaam stapt hij op me af.

Zodra hij stilhoudt bij het hek, sta ik op en loop naar binnen. Als ik terugkom met een nieuw ijsje, staat hij er nog. Ik wenk hem opnieuw.

Voorzichtig schuift hij naast me op het bankje. Ik pulk de wikkel van het ijsje en geef het aan hem. Samen zitten we in het zonnetje. Zijn korte beentjes schommelen onder het bankje.

‘Sorry.’

‘Wat zeg je?’

‘Sorry.’ Hij staart naar de grond en trekt een velletje van zijn duim.

Ik begrijp hem pas als hij zijn knuist uit zijn broekzak trekt en die opent. Op de zachte kinderhuid liggen drie plastic slag tanden.

‘Heb jij de elektra uitgezet?’

Hij knikt. ‘De pruik was van *Vati*. Papa speelt elk jaar voor de Krampus. Ik heb er een pluk vanaf geknipt.’

Ik zwaai naar Erik, die me vanuit de tuin vragend aankijkt, en steek mijn duim naar hem op.

‘Krampus?’

‘Dat is een monster hier in Oostenrijk. Zwart. Met hoornen op zijn kop. En een héél lange tong.’ De jongen steekt zijn tong uit, die oranje gekleurd is van het sinaasappelijs. ‘Ik ben mega-bang voor de Krampus. Iedereen in Karinthië is bang voor hem.’

‘Je wilde dat wij ook bang werden?’

kort verhaal

Hij knikt. 'Ik was boos op de bloemen. Op jullie. Jullie moesten weg.'
'Waarom dan?' Ik pak het rolletje Stophoest uit de vensterbank scheur het papier af en bied de jongen een snoepje aan.
'Het bloed kocht mijn mama voor Halloween. Het zit in een tube. Zo groot.' Hij strekt zijn duim en pink.
'Waarom was je boos?' Nog maar een snoepje. Ik ben zojuist in tien seconden tien kilo afgevallen. Alle last is van mijn schouders nu ik begrijp wat er aan de hand is.
'Op jullie.'
Ik denk aan het plasje water in de wasbak. 'Je speelde hier, hè?' Ik beseft dat dit knulletje is opgegroeid met dit huis. Hij heeft het nooit anders gekend dan onbewoond. De dochter van de vorige eigenaar wilde het pas onlangs verkopen. Hij heeft het zich simpelweg toegeëigend. Een speelparadijs.
'Maar denk je niet dat het veel gezelliger is met ons in het huis?' Ik wijs naar zijn hand.
'Nu krijg je ijsjes.'
Ik hoor de kinderlach die ik zo heb gemist sinds mijn arts vertelde dat ik vervroegd in de overgang ben gekomen.
'Je mag hier gerust nog komen, hoor. Misschien kun je me helpen met de bedden opmaken. Ik betaal je natuurlijk uit in ijsjes.'
De beentjes schommelen nu als een malle.
'Ik heet Milo.' Hij kijkt me aan. Weer die lach. Hij is aan het wisselen. Een snijtand ontbreekt. 'Ga je die zalmroze badkamer ook veranderen? Met die plastic varen op de kast?'
Ik adem diep in. Berglucht wervelt door mijn luchtpijp. Mijn verhitte lijf koelt af.

Erik en ik zitten weer op het bankje onder het keukenraam. Morgen krijgt het een kleurtje. *Eiswasserblau*, staat er op het blik.

Zijn arm rust op mijn schouder. Ik scroll op mijn telefoon. Bekijk een foto van mijn vader.

Hij zit in mijn oude tuin in een beige overhemd. Ik weet dat het niet kan, verbeeld het me vast, maar in een flits lijkt het of papa naar me knipoogt vanaf het kleine scherm. Ik knijp in Eriks hand. Neem een slok van mijn riesling.

In het dorp beneden ons branden lichtjes. Damp kringelt omhoog uit de bossen aan de overkant van de vallei.

Ik leg mijn hoofd op Eriks schouder. We zijn met zijn drietjes. Erik. Ik. Mijn vader. Op elfhonderd meter hoogte op onze eigen berg. Laat de toekomst maar komen. Eindelijk ontspannen mijn stijve schouders.

Ik ben thuis. ♥

Journaliste Eveline Karman schrijft al jaren voor diverse bladen. Haar laatste boek *Verknipt voor de Thrillzone Award voor Beste Nederlandstalige Thriller 2023*. Met haar partner Emiel kocht ze onverwacht een vervallen huis in Frankrijk, dat ze helemaal renoveerde en waar ze een B&B in art-decostijl runt.

Volg Eveline en haar B&B op @Villaverte87